

Bài học từ người quét rác!...

Tác Giả: Nguyễn Mạnh Hùng
Thứ Năm, 07 Tháng 1 Năm 2010 07:33

“Nếu không gặp được Allen - người quét rác 10 năm trước có lẽ giờ này, tôi đang quay cuồng trong vòng quay vô tận của đồng tiền” Giám đốc Thái Hà Books - Nguyễn Mạnh Hùng chia sẻ quan điểm sống của mình.

Học là việc của cả đời. Ngày tôi nghỉ ngơi học tôi mới mới bắt đầu suy nghĩ về hành vi của chính mình - học từ cuộc sống. Bất bao nhiêu thời gian sau này đã dạy cho tôi vô vàn kiến thức. Học là các giáo sư, tiến sĩ, các chuyên gia, từng giám đốc của nhiều tập đoàn lớn trên thế giới. Tuy nhiên tôi không thể nào quên được một người thầy dạy biết cả mình - thầy Allen.

Hàng ngày tôi ký túc xá trên phố Mountain - Sydney (Australia), tôi khoác ba lô đi học hay lên trường. Mỗi buổi sáng, tôi đều bắt gặp một anh công nhân vệ sinh thu dọn quanh khu nhà. Anh luôn tươi cười và kèm theo là lời chào rất thân thiện “Hello, how are you” (Chào bạn, bạn khỏe chứ?). Anh làm như vậy ngay khi gặp tôi. Với phần mình tôi luôn lòng lòng bước đi, khuôn mặt như tanh và khó chịu. Trong đầu tôi lúc đó chỉ nghĩ lên một ý nghĩ duy nhất “Thầy giáo này thầy sang bắt quàng làm học. Học thầy tôi có chức vụ, có tiền bạc, có học thức nên muốn bắt quen đây. Học thì có khác gì mấy cô công nhân vệ sinh hay đi dọn rác trước cửa nhà mình ở phố Thái Hà, Hà Nội”.

Ngày tiếp theo, anh công nhân vệ sinh vẫn cười tươi, vẫn chào tôi hết sức niềm nở. Tôi vẫn khó chịu và dúi hai tay vào túi quần đi học. Khuôn mặt vẫn vác. Ngày thứ ba vẫn vậy, anh quét rác lại chào tôi rất vui vẻ, khuôn mặt và thân hình thoải mái thân thiện với tôi. Tuy nhiên, trong lòng này, để cho xong chuyện tôi đã trả lời anh ta một cách miễn cưỡng: “I am fine, thank you. And you?” (Tôi khỏe, cảm ơn anh. Thầy còn anh?) Tôi nói xong và chờ đợi thầy cười đáp lại. Tôi đã cười mà không biết, đầu óc này không như trong khoảnh khắc bạn gặp của một người coi thường anh công nhân dọn vệ sinh. Thú vị học tôi phát hiện ra khuôn mặt tươi cười của chính mình, cười hình như mình vui hơn, dễ chịu hơn, hạnh phúc hơn, thoải mái hơn.

Và đi tôi vẫn nghĩ về mình rồi lại mớ mớ: “Ta thật là ngu dốt”. Quê thật, từ trước đến nay, trong suốt bao nhiêu năm qua tôi đã có một suy nghĩ không đúng, rằng khi cười với ai đó tôi mang lại niềm vui cho họ. Khi bắt tay ai tôi luôn nghĩ mình ban ơn cho họ. Khi gặp gỡ ai, tôi luôn nghĩ họ nợ tôi. Và, tôi thấy mình thật sai lầm. Bởi, khi tôi cười với anh công nhân quét rác này

Bài học từ người quét rác!...

Tác Giả: Nguyễn Minh Hùng

Thứ Năm, 07 Tháng 1 Năm 2010 07:33

Người đi đổ rác tôi đầu tiên không phải là anh ta mà là chính tôi.

Và tôi chợt nhận ra rằng anh ta đâu có biết tôi là ai. Anh không hề biết tôi có bao nhiêu tiền, làm chức gì, có học thức đến đâu. Trong mắt anh ta tôi chỉ ký túc xá bẩn thỉu ra mắt tôi là sinh viên, là người đi học. Dù có học tiền sĩ, thạc sĩ hay đến học văn là người đi học, là sinh viên. Mà thậm chí anh cũng chẳng quan tâm tôi có là sinh viên hay không.

Trên thực tế tôi chỉ là một người châu Á da vàng, mũi tẹt. Nhưng anh ta cũng chẳng để ý đến chuyện này. Anh chỉ cười và chào tôi như đã và đang làm việc đó với tất cả những ai ký túc xá bẩn thỉu ra. Tất cả mọi người là bình đẳng. Tất cả chúng ta là con người. Tôi thấy xấu hổ và tôi đã nhận ra vấn đề. Tôi đã đổ rác học một bài quý giá. Tất đó đi đâu, gặp ai tôi cũng chào và cười. Không chỉ cười mà là cười rất tươi. Cười từ trái tim mình, từ đáy lòng mình.

Một bữa ăn khi tôi thấy vịn vẩn tôi phát hiện ra Allen - người quét rác đang ngồi uống cà phê trong quán. Anh ăn mặc rất lịch sự, vẻ ngoài nhếch nhếch ly cà phê và đọc sách. Người nhàn và tò mò, tôi liền gần làm quen, cùng uống cà phê, cùng nghe nhạc với anh. Tôi không ngờ rằng người mặc bộ quần áo bẩn thỉu, đi lau nhà, quét rác mỗi sáng bây giờ lại biến thành một người lịch lãm, trí tuệ thế này. Anh đọc sách say sưa và đọc khá nhanh. Bài học nữa tôi đã học được: Mọi lúc chúng ta đang đảm nhận vai diễn nào đó, lúc đóng vai nào phải làm tốt vai đó. Hơn nữa, không nên coi thường người công nhân quét rác. Anh ấy cũng đọc sách, cũng nghe nhạc, cũng thưởng thức cà phê và các món ăn.

Allen đã kể cho tôi nghe vanh vách về Kim Tự Tháp Ai Cập, vẻ đẹp gì còn sót lại từ vẻ đẹp treo Babilon ở Iraq, vẻ đẹp vùng đất lạnh và băng giá Siberia của nước Nga. Anh nói về thời kỳ La Mã, vẻ đẹp tranh Nam Bộ của nước Mỹ, vẻ đẹp sông con người Eskimo. Đến biết anh nói về Việt Nam khi biết tôi là người Việt (Sau này anh kể rằng anh cũng nghĩ tôi là người Thái hay Indonesia).

Hóa ra Allen đam mê đi du lịch. Anh đi du lịch qua sách. Nhưng hiểu biết của anh làm tôi kinh ngạc. Hóa ra anh rất hiểu biết và có trí tuệ và sự thông minh tuy vậy. Allen hỏi tôi khu vực Hồ Long có bao nhiêu hòn đảo? Khi đó, vì không biết, tôi đã nói đến rằng khoảng 1.000 hòn. Allen đã giảng giải về các hòn đảo, về địa lý, khí hậu, thậm chí về văn hóa và thủy sản cũng như tính chất vùng biển của 1.960 hòn đảo, (chẳng không phải con số 1.000 như tôi nghĩ) trong vùng diện tích 1.553 km² này. Nhưng Allen mà tôi, có lẽ, đến chết không quên được những con số này.

Allen đã giúp tôi phân tích về nước Việt Nam, nhất là vấn đề đến biết của loài người 5 năm này. Tôi ngạc nhiên vì chẳng bao giờ biết đến nước của đất nước mình lại chỉ có 5 năm. Tôi luôn nghĩ nước gì thì nước, đã là nước thì phải là 7 năm chứ. Cuối cùng tôi đã phải há miệng ra nghe Allen nói về chèo, về cội nguồn, về chèo văn, và về các loài người của Việt Nam, đất nước nơi tôi sinh ra và lớn lên. Allen đã dạy cho tôi bài học quý giá về tính tìm tòi khám phá, rằng tôi phải được hiểu hơn, tìm hiểu hiểu hơn, quan sát và ghi nhận hiểu hơn.

Chính từ bài học quý giá này mà ngay sau khi về Việt Nam tôi đã quyết định lái xe làm một chuyến xuyên Việt. Tôi cũng quyết đi tham quan toàn bộ đất nước mình, không bỏ sót tỉnh nào. Tôi chợt nhận ra rằng mình đã bỏ qua rất nhiều điều quan trọng, rằng tôi đã đi đến tận 39 quốc gia nhưng lại chẳng hiểu được nhiều thứ đang diễn ra ngay tại đất nước mình.

Bài học từ người quét rác!...

Tác Giả: Nguyễn Minh Hùng

Thứ Năm, 07 Tháng 1 Năm 2010 07:33

Ngày tôi đến thăm nhà của Allen, tôi lại học thêm được một bài học quý giá nữa. Allen có kho sách gần 1.000 cuốn sách. Là người học nhiều, đi nhiều, thích xuyên mua và đọc sách nên ông có sách của tôi cũng có gần 3.000 cuốn. Còn Allen, một công nhân văn sinh đã có một tủ sách quá vĩ đại. Anh đam mê sách và đã bỏ một khoản tiền lớn ra mua, trả nợ bày sách. Anh nói đã đọc hết những cuốn sách này. Thậm chí có những cuốn đọc đến 2-3 lần. Tôi nhớ khi đó tôi có mong muốn được chân anh xin nhận anh làm thầy.

Cũng từ những lần đến thăm anh, tôi đã được học cách nấu ăn. Làm sao nấu được giòn, giòn, ngon miệng mà không quá cay. Một tình bạn thân thiết đã nảy mầm giữa một doanh nhân và một anh quét rác. Chuyện này tôi không thể tưởng tượng được trước đó một vài năm. Từ ngày gặp Allen tôi bắt đầu nhìn các tính xấu của mình: kiêu ngạo, soi mói, coi thường người khác. Tôi cũng trở nên điềm đạm hơn, nói nhẹ nhàng, ít nóng tính hơn. Tôi cũng không còn “bềnh” nhìn hình dáng bên ngoài mà kết luận con người nữa. Tôi luôn niệm niệm và giúp đỡ mọi người. Tôi quy định nên chia sẻ mọi thứ “sẻ chia” của mình từ ngày đó.

Cũng như Allen và những người thầy khác sau này tôi đã hiểu và thực hành nguyên tắc “cho mà không đòi hỏi, cho mà không cần nhận”. Tôi cũng đã triển khai mọi ngày, mọi giờ cách sống “pay it forward” - đáp lại từ người. Cũng từ ngày đó cuộc đời của tôi luôn hạnh phúc, bình an và chan chứa yêu thương.

Gần chục năm đã trôi qua. Bây giờ nghĩ lại, nếu không gặp được Allen, chắc tôi vẫn đang quay cuồng trong vòng quay vô tận của đồng tiền, không chút nghĩ ngợi, không dành thời gian để hiểu và sống hạnh phúc với những người xung quanh, trong đó có các bạn bè, đồng nghiệp và hàng xóm. Tôi thật biết ơn thầy tôi, bạn tôi - Allen.